

HÅKON MARCUS

VILDDJUR

BONNIER
CARLSEN

TORDYVELN

Embla Villsejd kunde inte vara av samma sort som sina föräldrar. Det hade hänt något innan hon föddes, det var hon övertygad om. En genetisk mutation kanske, eller några planeter som hamnat i linje med varandra och rubbat balansen i kosmos, så att Embla blev annorlunda på något sätt. Det var den enda rimliga förklaringen. Hur skulle hon annars kunna vara släkt med de tre människorna som hon bodde med på Stormyrvägen 21 B?

Hennes mamma hette Karin, och hon levde på att hålla föreläsningar om motivation och livsglädje för små och mellanstora företag. Att någon ville betala för det var ett mysterium, med tanke på att hon ändå höll samma föreläsningar gratis för alla hon fick syn på, oavsett om de ville eller inte.

Emblas pappa, Helge, var en lång och senig finansiell rådgivare, som alltid gick runt i cykelkläder med blaffiga mönster hemma, och var solbränd året runt. Han tyckte att alla borde vara utomhus lika mycket som han, särskilt de som inte gillade att vara utomhus. *Det finns inget dåligt väder, brukade han säga, bara dåliga människor.*

Embla hade också en syster som hette Malene, och hon var värst av dem allihop. Malene var ungefär så perfekt som man kan vara när man börjar i nian – bäst i sitt handbollslag, bra betyg i alla ämnen, och samtidigt snyggast på hela skolan. Malene var så populär att hon hade fiender. Det var hon stolt över, för hon sa alltid att ingen älskade henne så mycket som de.

Embla liknade inte någon av de tre andra Villsejdarna. Även om hon hade levt med dem i nästan tretton år var hon inte särskilt intresserad av friluftsliv eller av att få anställda på mellanstora företag att känna sig motiverade, och hon var inte ett dugg populär. Hon hade faktiskt aldrig haft en enda vän.

Det där sista var förresten inte riktigt sant, för i tre underbara månader före sommarlovet hade *Fernanda* gått i hennes klass. Det var nästan osannolikt hur lika de var. De kunde prata i timtal om texterna till gamla rocklåtar, om vilken som var den bästa guden i grekisk mytologi, och om vem i klassen som skulle ha dött först i *Battle Royale*. Allt var roligare med *Fernanda*, oavsett om det gällde läxor, att ströva runt längs gatorna om kvällen eller att smita in i stora salen på biblioteket för att titta på skräckfilm på den stora skärmen. I klassrummet brukade *Fernanda* skjuta upp glasögonen ordentligt på sin spetsiga näsa och viska lika hemska saker som Embla tänkte, och så skrattade de båda två hemlighetsfullt på bakersta raden.

Men den sista dagen på mellanstadiet hade *Fernanda* kommit med hemska nyheter. Hon skulle flytta till Nordnorge för att bo hos sin pappa ett tag.

”Högstadiet kommer att bli skit utan dig”, hade Embla sagt.

Mest hade hon känt för att gråta, men det gjorde hon aldrig när någon såg henne.

Fernanda hade lett och slagit ner sin flammande blick, så att bara den svarta eyelinern syntes. Den var skarp som en kniv och fick henne att se ganska mycket äldre ut än andra sjätteklassare.

”Du kommer att klara dig bättre än du tror, det vet jag. Du är speciell, Embla. Det har jag alltid vetat.”

Innan hon åkte hade de gett varandra vänskapsamuletter, det var Fernandas idé, och så hade de lovat att hålla kontakten för alltid.

Men redan under sommaren hade Embla märkt hur meddelandena de skickade till varandra blev kortare, mer sällsynta och började ta längre och längre tid att skriva, ända tills för en vecka sen, då det slutade med ett ”Vad gör du?” som Fernanda fortfarande inte hade sett. Embla kunde inte klandra henne, man var väl upptagen med nya saker när man flyttade till ett nytt ställe. Ändå var det jobbigt att tänka på, så hon försökte undvika allt tänkande den sommaren.

Embla hade som tur var många intressen som kunde skingra hennes tankar. Hon var inte speciellt bra på något av dem, men det brukade hjälpa att sitta för sig själv med gitarren och öva på riff och ackord. Setet med proffsiga blyertspennor som hon hade köpt i juni hade hon också använt mycket. Flera mörkgråa konstverk hängde på väggen – det ena morbidare än det andra. Hennes mål var att få Malene att göra fula grimaser och säga att hon var ”sjuk i huvudet”, och det hade lyckats ganska bra i början av sommarlovet. Men nu hade chockeffekten avtagit lite, och Emblas intresse för teckning också.

Därför satt hon i stället med musik i öronen och näsan i en bok den här morgonen, medan hon försökte stänga den verkliga

världen ute. Klockan tio över nio överröstades tyvärr musiken av hennes pappas ropande. Hon tog ur den ena hörluren för att kolla vad han ville.

”... ner hit lite? Mamma och jag vill prata med dig.”

”Okej”, svarade hon, och kravlade sig ur sängen som en har-krank.

Det senaste året hade hon blivit lång och ranglig, och medan hon drog sitt smutsblonda hår bakom örat funderade hon ännu en gång på att färga det svart. Det skulle liksom kännas mer rätt att vara den ensamma tjejen som alla hatade, om hon hade svart hår. Hon drog på sig en hoodie som det funkade att gömma sig i. Embla ville egentligen inte bry sig om såna ytliga saker. Dessutom visste hon att en ny hårfärg inte skulle godkännas av föräldrastolen.

När hon kom ut i köket var bordet dukat, men inte med någonting ätbart. I stället för pålägg och tallrikar fanns det massor av festartiklar. Färgglada pappershattar, plastmuggar, glitter, vimplar med pumpamotiv och ouppblåsta gröna och svarta ballonger.

Embla tittade förvirrat på sina föräldrar, som satt vid bordet och log hemlighetsfullt. Hon kände en rysning löpa nedför ryggen; vad det här än var så gillade hon det inte.

Så småningom öppnade pappa munnen:

”Det är ju en väldigt speciell dag i dag.”

”Är det?” svarade Embla. Hon tittade skeptiskt på en rulle gift-gröna serpentiner. ”Jag trodde halloween var i oktober?”

”Högstadiet, Embla!” sa mamma med sin intensiva föreläsar-röst. Hon lyfte armarna för att gestikulera, och en lång rad med designerarmband klickade nedför armarna på henne som på en kulram. ”Att börja högstadiet representerar övergången från barn-

dom till ungdom, det jag i mina föreläsningar brukar kalla *mission of transition*. Det betyder att du från och med nu har ett väldigt speciellt uppdrag, och det uppdraget är *förändring*. Komma på vem du är. Skaffa nya verktyg för att ta dig an utmaningarna som dyker upp. Du kommer att uppleva nederlag, så det är viktigt att du är förberedd. Bara då kan du resa dig igen och möta verkligheten.”

Embla drog nervöst in sin ena arm i tröjarmen, men sa ingenting. Hon gillade inte att bli ofrivilligt motiverad.

Pappa tog över ordet.

”Hur som helst så har din mamma och jag tänkt lite grann, och vi tror att det ligger något i det som den där doktor Brodtkorb säger. Du kan inte bara vara inne i ditt eget huvud.”

”Och då hjälper det med ... spiralsugrör?”

”Du behöver inte vara ironisk”, sa mamma. ”Vi har bestämt att det bästa för dig just nu är att ha en fest. Jag vet att det är kort varsel, men lyssna: Du kan börja bjuda in dina nya vänner så fort du träffar dem. Taktiskt, rakt på sak, straight to business. Då etablerar du att du är en alfahona som kan ta kontroll över flocken. Precis som din syster. Titta här, vi har gjort inbjudningskort som matchar din fina personlighet och allting.”

Hon räckte nöjt fram en hög med svarta kort, som var dekorerade med barnsliga teckningar av döskallar med rosa rosetter.

Embla lyfte nervöst upp det översta kortet och började läsa:

Födelsedagsfest

Vill du komma på min fest? Jag fyller snart 13 år, och ska ha en stor fest hemma hos mamma och pappa nu i helgen. DU är självklart bjuden!

Var: Stormyrvägen 21 B på Hellerudstoppen

När: Fredag 23 augusti

PS: Det blir spooooky!

Embla började om från början och läste igen, medan hon kände hur kroppen fylldes av något kallt och kvävande. Mamma och pappa försökte alltid lägga sig i hennes liv, men den här gången hade de gått för långt. Tyckte de på riktigt att hon skulle ha en fest, *en knapp vecka* efter att hon hade börjat på en ny skola? Kände de henne över huvud taget?

”Ni kan vara ute i trädgården”, föreslog pappa. ”Eller ... i skogen!”

”Eller i rummet i källaren”, sköt mamma in och nöp pappa i armen.

”Vi lovar hur som helst att fly fältet”, sa pappa och log. ”Det måste ju vara lite av en morot. Tänk hur många andra trettonåringar som skulle ha jublat över att få ha en föräldrafri fest.”

Embla öppnade munnen, men visste inte vad hon skulle säga, så hon stängde den dumt igen. Hon var ingen *annan trettonåring*, hon var *Embla*. När skulle de fatta det?

Mamma kastade en bekymrad blick på pappa.

”Du kan inte bara smyga igenom hela din tonårstid utan att gå utanför din komfortzon”, sa hon. ”Ta med dig inbjudningskortet i ryggsäcken, och så ser du om du hittar några att dela ut dem till i dag, okej?”

”Skolan börjar inte förrän i morgon”, svarade Embla automatiskt.

Hela det här samtalet gjorde henne illa till mods, både för att

de plötsligt skulle lägga sig i hennes sociala liv, och för det absurda Scooby Doo-pyntet de hade köpt.

Mamma reste sig genast och gick bort till kylskåpet, där hon satte fingret på en informationslapp som nyligen hängts upp.

”Måndag, klockan 12. Lära känna-dag för sjuorna.”

”Det är inget man *måste* gå på.”

”Det är något DU måste gå på”, svarade pappa med sånt eftertryck att Embla ryckte till. ”Okej, så du är annorlunda, men om du blir *för* annorlunda, så finns det ingen väg tillbaka, eller hur? Då blir du knäpp. Som de som skjuter sina klasskompisar i USA!”

Embla började skratta, men slutade när hon såg mammas ansikte.

De skojade inte.

”Om du inte försöker bryta ditt asociala beteendemönster, måste vi tvinga dig. Du ska till skolan i dag, du ska lära känna några nya människor och du ska bjuda hit dem på fredag. Det är en order.”

Emblas inre var becksvalt när hon sparkade upp ytterdörren en timme senare. Hur skulle hon kunna dela ut de där inbjudningskortet utan att framstå som en komplett idiot? Hon drog upp ett av dem halvvägs ur ryggsäcken och vred sig vid åsynen. *Det blir spoooooky!*

På väg över uppfarten bestämde hon sig. Inte en chans att hon skulle bjuda in någon. Hon kunde bara säga att ingen hade tackat ja. Det skulle inte vara en lögn ens – om hon inte frågade någon var det ju ingen som sa någonting. Inte så att hon var rädd att någon faktiskt skulle tacka ja till inbjudan; de hon kände från sin gamla klass skulle inte ha tackat ja till att fira hennes födelsedag ens om hon hade hotat dem med kniv.

Embla kastade en blick bakåt mot huset och försäkrade sig om att ingen stod i något fönster och höll koll på henne. Nu när hon ändå var i gång kunde hon lika gärna fejka att hon gick på lära känna-grejen också.

Så i stället för att svänga ut på vägen, slängde Embla alla inbjudningskortet i soporna innan hon smet tillbaka in i garaget, klev försiktigt upp på arbetsbänken bakom bilen och klättrade upp mellan takbjälkarna. Hon hade använt det här gömstället många gånger under sommaren när det blev för mycket tjat om personlig utveckling, när hon blev utkastad för att få lite sol på sig, eller när Malene höll på med sin vlogg. Hon hade så småningom förvandlat det till en ganska mysig läshörna genom att lägga dit några plankor på tvären, som hon kunde sitta på, och en kudde som hon kunde ha bakom ryggen. Nu satte hon sig tillrätta, hängde ryggsäcken på en stadig spik, och drog fram en sliten biblioteksbok plus mobilen.

Klockan var halv tolv. Hon behövde bara sitta här i ett par timmar, och hon hade tillräckligt många sidor kvar i *Den hemlighetsfulla ön*.

Embla hade nästan hunnit igenom tre kapitel när hon hörde det smälla i garagedörren. Hon öppnade munnen och började andas med långa, jämna, ljudlösa andetag. Embla var bra på att gömma sig, och visste att det var bättre att andas tyst än att hålla andan. Om det var pappa som skulle meka med cykeln kunde det ju hålla på i evigheter.

Lyckligtvis var det mamma som kom in i garaget den här gången. Strax därpå knastrade bilen ut på gruset och försvann i väg, och Embla kunde lyfta sin bok igen och återvända till sidan hon varit på.

Det dröjde inte länge förrän läsningen blev avbruten igen, den här gången av ett dovt brummande. Under sommaren hade hon då och då fått besök av stora, svarta skalbaggar här uppe under taket, och nu kom det en till. Kanske den hade sitt bo i närheten? Skalbaggar hade väl bon? Skalet blänkta till i lila när den flög förbi den nakna glödlampan i taket och landade på bjälken framför henne.

Det var konstigt. En skalbagge hade landat på exakt samma ställe förra veckan. Kunde det här vara samma skalbagge?

Hon la ner boken framför sig och stirrade på skalbaggen.

”Hej du”, sa hon, och kände sig genast dum.

Skalbaggen verkade inte bry sig om henne. I stället tog den ett litet skutt på bjälken och vek ihop vingarna. Nu var den ganska nära henne. Embla var inte särskilt rädd för insekter. Hon tyckte av någon anledning att de var mindre obehagliga ju större de var. Hon stirrade på skalbaggen medan den blanka, svarta kroppen kravlade framåt och trevade sig upp i hennes bok, som låg uppslagen på den sida hon höll på att läsa. Den tvekade ett ögonblick innan den lyfte på benen, ett i taget, och vände ryggen mot henne.

Så började skalbaggen flytta på bokstäverna.

Embla var van vid att ord hon läste kunde glida över i varandra när hon var trött, men det här var något annat. D:et, som hade varit första bokstaven överst i vänstra hörnet, låg nu ovanpå de två nästa bokstäverna. Emblas muskler spändes. Var det här ens verkligt? Drömde hon?

Skalbaggen sparkade ett par gånger med bakbenen, och så var de första tre orden bara ett trassel av vått bläck framför det fjärde, och där de hade stått var papperet lika vitt och blankt som i marginalen.

Embla kände hur hennes ena hand darrade, och hon satte den

sakta mot taket för att hålla den stilla. *Hur i all världen var det möjligt?* Oförmögen att flytta blicken såg hon hur skalbaggen arbetade sig fram längs den översta raden, och rullade ihop ord efter ord till en spretig boll under sig. En gödselboll av bokstäver. När den kom till slutet av en rad bytte den riktning och rullade vidare. Hon stirrade hypnotiserat på bläcket som försvann från sidan och efterlämnade tomt, vitt papper.

När skalbaggen hade rullat ihop hela första stycket, slutade den.

Embla fick tillbaka lite av kontrollen över sina egna tankar. Hon behövde ju inte vara rädd. Det var en stor skalbagge, men den var liten jämfört med henne. Hon skulle klara att vifta bort den, kasta sig ner mellan bjälkarna och slänga sig in genom dörren till tvättstugan innan den hann ... ja, hann vad då, egentligen?

Medan hon funderade över sin plan, började skalbaggen röra sig igen. Nu rullade den hela den stora bokstavsollen tvärs över det tomma området, och en textrad blev synlig medan den rörde sig:

håll huvuDet lågt, embla! ta reda på Vad du är för sorts djur

Embla gav nästan till ett skrik, men tvingade sig själv att svälja det.

Hennes hjärna hade gått och lagt sig – det var den enda förklaringen. Ja, den hade helt enkelt fått kortslutning och börjat spela upp drömmar mitt på ljusa dagen. Men Embla kände verkligheten runt sig. Lukten av trä och jord och bensin från den läckande utombordsmotorn i hörnet, känslan av kläderna mot kroppen och käken som bets ihop av spänning. Detaljer hon inte skulle ha lagt märke till i en dröm. Hon blinkade, och såg att skalbaggen hade skrivit en till mening:

torDyvlarna är bara mina, följ dem om du går vilse

Det första ordet i meningen var svårt, och hon var tvungen att läsa det tre gånger innan hon förstod vad det stod. *Tordyvlarna*. Hon var säker på att en tordyvel var en sorts skalbagge.

”Du är en tordyvel, eller hur? Kan du förstå vad jag säger?”

Tordyveln visade inga tecken på att ha hört henne, den bara rullade vidare med den glänsande bläckbollen, som hade blivit mindre än den varit förut. Embla gav sig inte.

”Hur vet du vad jag heter?”

Skalbaggen stannade upp ett kort ögonblick, innan den fortsatte. En ny rad med ord fastnade på papperet:

jag Kommer för att träffa dig, sTanna hos borgarna under tiden

Vad betydde orden? Ingenting i den här situationen var rimligt – skalbaggar som skrev, bokstäver som lyfte från papperet de var tryckta på. Hur var det möjligt? Ingen hon kände skulle tro henne, det var en sak som var säker. Men Embla hade en känsla av att meddelandet framför henne var viktigt, viktigare än att ta reda på hur och varför just nu. Hon bestämde sig för att försöka lära sig det utantill.

*håll huvuDet lågt, embla! ta reda på Vad du är för sorts djur
torDyvlarna är bara mina, följ dem om du går vilse
jag Kommer för att träffa dig, sTanna hos borgarna under tiden*

Hon förstod inte mycket mer den här gången, och särskilt den sista biten var konstig. Vem var det som skulle komma och träffa henne?

Hade tordyveln överlämnat ett meddelande från någon annan? Och vilka i hela fridens namn var *borgarna*? Hon läste stycket flera gånger, tills hon kände sig säker på att hon skulle komma ihåg alltihop.

Plötsligt gick en skälvning genom tordyveln, och den fälldes ut de små, nästan genomskinliga vingarna i en sekund. Den släppte bläckbollen och började röra sig osäkert från sida till sida, som om den plötsligt inte visste var den var längre. Så, utan förvarning, lyfte den.

”Vänta!”

Men på en sekund hade tordyveln dykt ner mellan bjälkarna och försvunnit ut från garaget. Embla satt förvirrad kvar. Hon tittrade ner för att läsa meddelandet igen, men ryckte till när hon såg att alla bokstäverna var tillbaka på sina platser.

Hon rynkade ögonbrynen. Hade hon bara inbillat sig alltihop?

Hon lyfte upp boken och strök med fingrarna över det första stycket. Bläcket var torrt. Hon stängde boken, öppnade den igen, och bläddrade fram samma sida igen. Bokstäverna var lika platta och normala som bokstäver brukar vara. Förutom gåshuden, som fortfarande fick hårstråna på hennes armar att stå rakt ut, så fanns det faktiskt ingenting som tydde på att det just hade hänt någonting magiskt på Stormyrvägen.

OMVÄND HUSARREST

Embla hoppade ner på betonggolvet i garaget. Hon hade bestämt sig för att berätta för Fernanda om det som hade hänt, men hon kunde ju inte direkt sitta och pladdra högt i telefonen under garage-taket. Därför smög hon ut genom baddörren och genom häcken till grannens trädgård. Så spatserade hon ut på vägen, in på sin egen uppfart och fram till dörren, som om hon precis hade kommit hem från skolan.

Inne i köket funderade hon på vad hon skulle säga till Fernanda, samtidigt som hon tog fram havregryn, knäckebröd, russin och vaniljyoghurt. Kunde hon börja direkt med det som skalbaggen hade gjort? Eller måste hon förklara alltihop från början?

Hon bestämde sig för att skriva ett meddelande på mobilen.

Hej F. Det hände just något VÄLDIGT konstigt...

Det blev ett långt meddelande. Hon försökte få med alla detaljerna i det som hade hänt, och var tvungen att läsa igenom det tre gånger. Försökte rätta stavfel, men lyckades inte markera rätt ord. Inte så konstigt, hon darrade ju fortfarande. Till slut gav hon upp och tryckte på skicka.

Plötsligt var det som om det gick en elektrisk stöt genom henne. Hon måste läsa meddelandet en gång till. Var det dumt att skriva till Fernanda? Hon hade ju inte svarat på Emblas förra meddelande. Och nu, med en sån här historia, skulle Fernanda kanske tro att hon var desperat? Åh, herregud, det skulle hon säkert tro! Desperata Embla, beredd att hitta på vad som helst för att verka intressant.

Hon svalde. Fingrade på sin halskedja. Fernanda hade inte sett meddelandet än. Gick det att ta bort det? Nej, då skulle det stå att Embla hade raderat något, det var lika illa.

Hon behövde tänka på något annat, fixa lite lunch. Hon öppnade paketet med havregryn och råkade välta det så att det regnade havregryn över hela köksbänken. Fortfarande ingen reaktion från Fernanda.

”Är du hungrig, Embla?” Mamma stod i dörren till vardagsrummet och drog isär två armband som hade trasslat ihop sig.

”Väldigt”, svarade Embla frånvarande, med ögonen klistrade vid mobilskärmen.

En liten ikon dök upp. Nu läste Fernanda.

”Man blir ju det när man glömmer sin matlåda”, sa mamma lugnt.

Embla fortsatte stirra medan hon rörde runt i yoghurten. Tre prickar dök så småningom upp på skärmen. Fernanda svarade. Vad skulle hon säga?

”... så jag åkte bort till skolan för att ge den till dig.”

Embla slog framtänderna i skeden, och fick yoghurt över halva överläppen.

Matlådan! Det var såklart därför mamma hade åkt i väg med bilen!

”Vi har tolererat mycket, Embla”, sa mamma allvarligt, ”men nu får det räcka. Jag förstår att du saknar din kompis. Du har gömt dig på rummet hela lovet, och vi har inte sagt någonting om det. Du försvinner in i böcker eller lyssnar på musik och det går inte att prata med dig. Även om det har gjort mig orolig så har jag accepterat det. Men här – går – gränsen!”

Hon slog ut med armarna så att det klirrade våldsamt.

”Förlåt”, sa Embla matt.

”Tycker du att det är okej att stå här och ljuga oss rakt upp i ansiktet?”

”Nej.”

”Jag skäms över att min egen dotter inte vet hur viktigt det är med tillit i nära relationer, och att etablera ömsesidig...”

Det surrade till i telefonen. Embla kastade en snabb blick på den, och...

”Titta på mig när jag pratar med dig, Embla!” Hennes mamma knäppte högljutt med fingrarna framför hennes ansikte. ”Ärligt talat, vad är det med dig nu för tiden?”

Hon stod länge och bara lät frågan hänga i luften. Så sa hon:

”Din pappa och jag har bestämt att vi måste sätta ner foten ordentligt snart. Vi har pratat om husarrest.”

Embla kände hur hon fylldes av trotsighet igen. *Husarrest* var väl inget problem för någon som ändå aldrig var ute?

”... men vi är medvetna om att det inte är något straff för dig att

behöva vara på ditt rum”, fortsatte mamma, som om hon hade läst Emblas tankar, ”... så vi har tänkt ut något annat. Du har nu två veckors *omvänd husarrest*.”

”Va?”

”Vi låser ditt rum med dig på utsidan”, förklarade mamma. ”Det betyder inga böcker, ingen dator, ingen musik med hörlurar, ingen egentid. På dagtid är du i skolan. På natten sover du i rummet i källaren. Och resten av tiden kan du antingen vara ute, eller hemma och umgås med oss. Får jag din mobil?”

Embla bara stod där och stirrade på den utsträckta handen. Det kändes som om hennes hjärna sprack, och bitar av tankar spred ut sig i alla riktningar. Allt det andra kunde hon leva med, men hon kunde inte lämna ifrån sig mobilen. Hon *måste* få veta vad Fernanda hade svarat.

”Jag måste bara göra en viktig sak!” protesterade hon och tog ett steg bakåt.

Hon började fumla med knapplåset.

”*Tre* veckor”, sa mamma, och ryckte mobilen ur händerna på henne. ”Och om vi ser dig läsa något annat än läxor, så kommer du aldrig att få se dina böcker igen.”

”Nej!” skrek Embla, men mamma hade redan försvunnit ut genom dörren, och hon visste att det var meningslöst att kämpa mer.

Den envisa häxan!

Embla blev stående och såg tomt ut i luften framför sig, medan det gick upp för henne vad som väntade. *Omvänd husarrest*. Ett tortyrinstrument som var skraddarsytt för just henne. *Tre* veckor ute bland folk, utan något att läsa eller pyssla med, utan musik, utan internet, och utan att kunna se vad Fernanda hade skrivit.

”Och en sak till!” Mamma dundrade in i köket igen och kasta-
de högen med inbjudningskort på bänken framför Embla. ”Du ska
hitta gäster till festen på fredag, annars blir det här för *alltid*.”

Emblas föräldrar var noggranna. Samma eftermiddag satte de i
gång att samla ihop allt som över huvud taget liknade litteratur och
låste in alltihop i hennes rum. Hennes klassikersamling försvann
först, såklart, men även deckare, veckotidningar, gamla barnböcker,
tidningar, tidskrifter och ett massivt uppslagsverk i 18 delar stuva-
des undan. Till och med kokböckerna tog de bort, även om Embla
aldrig hade intresserat sig för matlagning. Hon föreslog sarkastiskt
att de borde tejpa över texten på mjölkpaketet också, men när hon
såg pappas ansiktsuttryck vågade hon inte skämta mer.

Under middagen på kvällen fick Malene höra om Emblas straff,
och hon slösade inte bort tillfället att komma med hånfulla kom-
mentarer.

”Hon är som en snigel, bara slemmar sig in i sin tröja och låtsas
som om hon inte finns.”

”Håll käften”, svarade Embla tyst.

Men straffet skulle snart gå ut över Malene också. När pappa
hade ätit upp och lagt besticken åt sidan, förklarade han nämligen
att de två måste gå tillsammans till skolan nästa dag.

”Va, nej!” utbrast båda två i kör.

”Det är faktiskt inte okej”, fortsatte Malene. ”Tänk om någon
skulle se mig tillsammans med henne?”

”Sluta tjafsa. Vi vill vara säkra på att hon inte skolkar igen.
Embla behöver hjälp att bli mer social.”

”Hjälp från socialen är vad hon behöver”, sa Malene.

Resten av kvällen passerade i en dimma av tristess. Embla satt i soffan med sina föräldrar och tittade på en idiotisk debatt mellan några bloggare och några andra bloggare som tyckte att de första bloggarna inte skulle ha bloggat som de gjorde. Så följde en ännu mer idiotisk deckarserie där en tjej blev styckad och mördad i bara underkläderna. Efter det var det nyheter: Det gick visst sämre för klimatet och bättre för chefer inom oljekoncernen. Det var också ett reportage om att fler ungdomar hade rymt hemifrån den senaste tiden. Embla förstod dem verkligen.

Tre veckor av det här, tänkte hon när hon låg i källaren och väntade på nästa dag (för hon lyckades naturligtvis inte sova). Hon undrade vad Fernanda tänkte nu. Tre veckor kändes som en plågsam, outhärdlig evighet.